

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ.

Ἀφιερῶται τῇ ἀδελφικῇ φίλῃ δεσποσύνῃ Σ. Ε.

Ὁ ἑλεεινὸς αὐτὸς καιρὸς, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν σελήνην ἀπέκρυψε ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν σκιά-
νων του, ἐματαίωσε τὴν νυκτερινὴν θαλασσίαν ἐκδρομὴν.

Ὅλοι ἐσκυθρόπασαν· προπάντων ὅμως ὁ διοργανωτὴς τῶν ἐκδρομῶν, ἀνὴρ μεσῆλιξ μὲ
κεφαλὴν μεγαλοπρεπῆ, φωτιζομένην ἀπὸ κυανοῦς βαθεῖς ὀφθαλμούς.

Περιήρχετο ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον, προσπαθῶν νὰ ζωογονήσῃ τὴν συνδιάλεξιν καὶ νὰ
θερμάνῃ τὰ ψυχρανθέντα πνεύματα.

Ἡ ἀνέλπιστος κακοκαιρία ἦτο σφάλμα τοῦ καιροῦ, ἀλλ' ὁ κύριος Λέων προσεπάθει νὰ
διορθώσῃ τὸ σφάλμα τοῦτο.

Μερικοὶ ἐκ τῶν κυρίων, ἤρχισαν νὰ στρέφουν βλέμματα πολὺ στοργικὰ πρὸς τὴν τρά-
πεζαν τῶν παιγνιοχάρτων.

Οἱ νεώτεροι, ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τὰς κυρίας καὶ ἤρχισεν ἡ συνδιάλεξις, κατ' ἀρχὰς
μὲ λέξεις ὀλιγοσυλλάβους, ἐνισχυόμενας ἀναρῶς κατόπιν ζωγράφου καὶ ἀνιμμένης.

Ἡ φιλαρέσκεια ἦτο τὸ θέμα, περὶ τὸ ὁποῖον ἐπλέκετο τὸ ἀργυροῦν δίκτυον τῆς συν-
διαλέξεως.

— Γυνὴ χωρὶς φιλαρέσκειαν, εἶναι ἄκομψος· ἔλεγε κύριος πολὺ φιλόρεσκος, ρίπτων βλέμ-
ματα εἰς κυρίαν παρακαθημένην, ἡ ὁποία κατεκρίνετο ὡς πολὺ ἀφελὴς περὶ τὸν ἱματισμόν.

— Μὰ καὶ ἀνὴρ φιλάρεσκος, πολὺ ἀηδέης· εἶπεν ἐκείνη, ἀνταποδίδουσα τὸ ράπισμα.

Ὁ κ. Λέων ἐπενέβη καὶ τὰ μελισταγῆ χεῖλη του, ἐπανάφερον τὴν εἰρήνην.

— Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἔμφυτος, εἶπε μία γράια κυρία, κομψομορφὴ ἀκόμῃ.

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς ιδέας ὅτι διδάσκεται μετὰ προσοχῆς ἱερᾶς, ὡς μάθημα ἀπολύτως
ἀναγκαῖον ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς μητέρας. Ὁ μεσαιὼν μάλιστα ὕψωσε τὴν φιλαρέσκειαν εἰς τὴν
περιωπὴν ἐπιστήμης.

Ὁ κ. Λέων ἐπενέβη καὶ πάλιν :

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν, ἂν ἡ φιλαρέσκεια ὑπάρχει συνάμα, ἢ ἂν διδάσκεται· δὲν ἐξε-
τάζω δὲ ἂν ὀφελῇ ἢ βλάβῃ, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι εἶναι δύναμις.

— Δυναμίτις!!!

— Δὲν τὴν ἐξετάζω ὡς ὄπλον τὴν δύναμιν αὐτὴν. Θὰ σὰς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, τὴν
ὁποίαν εἶδον εἰς τὸν βίον μου καὶ θὰ ἐννοήσῃτε ποίου εἶδους δύναμιν ἐννοῶ.

Ἠκούσθη θόρυβος κινουμένων καθεκλῶν... τὸ ἀκροατήριον συνεστρίγγετο διὰ νὰ ἀκούσῃ
καλλιέτερον.

— Ἐγνώρισα δύο ἀδελφὰς διδύμους· ἦσαν καλλιτεχνήματα τοῦ Θεοῦ. Τελειότεραν καλ-
λονὴν δὲν συνήντησα ἀκόμῃ, ἂν καὶ τὸ ἀκροατήριόν μου ἀποτελεῖται ἀπὸ καλλονὰς διαφόρων
τύπων.

Ἠγαπῶντο καὶ ὡς ἀδελφὰ διδύμοι πολὺ, ἀλλὰ καὶ ὡς πανομοιότυπα ἀλλήλων, ἀκόμῃ

περισσότερον. Ὁ χρόνος προσέθετε νέας χάριτας καὶ τὸ κάτοπτρον ἐδείκνυε τὴν καλλιτεχνικὴν μορφήν των καθ' ἡμέραν μὲ νέαν λάμψιν.

Ἡ Σοφία τόσῳ πολὺ ἡγάπα τὴν καλλονὴν τῆς, ὥστε ἐνῶ ἐκτένιζε τὴν μακρὰν κόμην τῆς, ἐλησμονεῖτο πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ τὴν ἀφύπνιζον πολλάκις μετὰ δυσκολίας, ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως ἐκείνης.

Ποτὲ ὁ συρμὸς δὲν τὰς παρέσυρεν εἰς τὰς γελοίας ιδιοτροπίας του, ἐκεῖνα ἐνεδύοντο κατὰ τὴν ἰδικήν των καλλαισθησίαν· ἐκ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ Πρωτέως συρμοῦ λαμβάνουσαι μόνον ὅσα συνεφώνουν μὲ τὰς κλίσεις των.

Εἰς τὰς συναναστροφάς, ἡ μία ἐθώπευε τὴν ἄλλην καὶ παρετηροῦντο ὡς νὰ κατωπτρίζοντο.

— Ὅθ' ἀγαπήσουν ποτέ!!! ἐσκεπτόμην, διότι πάντοτε φοβοῦμαι γυναῖκα αὐτάρεσκον.

Ἡ Σοφία ἡγάπησεν ἐπὶ τέλους μετὰξὺ τῶν τόσων θαυμαστῶν τῆς — μετὰξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλεγόμην καὶ ἐγώ, μὲ 20 ἔτη ὀλιγώτερα — ἓνα νέον περιηγητὴν ταξειδεύοντα ἐντὸς πολυτελοῦς θαλαμηγοῦ.

Ἄλλοι εἶπον ὅτι ἡγάπησε τὴν θαλαμηγόν, ἄλλοι τὰ ταξείδια, διὰ τῶν ὁποίων θὰ καθίστατο γνωστοτέρα ἡ καλλονὴ τῆς καὶ ἄλλοι τέλος, ἀνθρωπινώτερα σκεπτόμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ ψιθυρίσουν πολὺ σιγὰ «ὅτι πιθανὸν νὰ ἡγάπησε τὸν περιηγητὴν.»

Ποτὲ ἡ νυμφικὴ ἐσθῆς, ἡ ὁποία καὶ τὰς ἀσχήμους ὠραίζει, δὲν ἐστόλισε νύμφην ὠραιότεραν.

Ἡ παράνυμφος, δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Ναί, κ' ἐγὼ τοιαύτη νύμφη θὰ γείνω, ἔλεγε, μειδιῶσα θριαμβευτικῶς.

Ἀπεφασίσθη μία μακρὰ γαμήλιος περιουδεῖα.

Ἡ Ἑλένη ἐλυπήθη διὰ τὸν χωρισμὸν, ἀλλὰ θὰ ἤρχετο τόσον ὀργήγωνα ἡ ἀδελφὴ τῆς, ὥστε παρηγορήθη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τηλεγράφημα ἀνήγγειλε «τὴν καταβύθισιν τῆς θαλαμηγοῦ κατόπιν συγκρούσεως καὶ ὅτι ἐσώθη ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ εἷς ναύτης μόνον. Ὁ σύζυγος τῆς Σοφίας, ἠρώτησεν ἂν ἐσώθη ὁ σύζυγός του καὶ λαβὼν ἀπάντησιν ἀρνητικὴν ἐράφθη πάλιν εἰς τὰ κύματα.»

* *

Ἦτο φοβερόν τὸ κύπημα, διὰ τὴν δυστυχῆ Ἑλένην. Δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐκοιμᾶτο... μίαν ἡμέραν τὴν εἶδον εἰς τὸ παρὰθυρον ὠχρὰν καὶ ἀτημέλητον· ὁμοιάζε φάσμα ἑαυτῆς.

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ κατὰστασις τῆς Ἑλένης. Ἐλκυσμόνησαν τὴν ἀτυχῆ νεκρὰν καὶ ὅλοι ἐσκέπτοντο καὶ ἐθλίβοντο διὰ τὴν ζῶσαν.

— Θὰ ζήσῃ; διγρωτῶντο ὅλοι φρίσσοντες.

— Δὲν πιστεύω· ἔλεγον οἱ ἄλλοι ἀπηλπισμένοι.

Τὰ ἄνθη τοῦ παλκιωνοῦ τῆς ἐμαρζύνησαν. Δὲν ἐξήρχετο πλέον νὰ τὰ ποτίσῃ μὲ τὰς φανταστικὰς πρωϊνὰς ἐσθῆτάς τις. Ἐπότιζε καὶ ἐδρόσιζε τὰ ἄνθη καὶ ἐφλόγιζεν ἐκεῖνους, εἰ ὅποιοι δὲν ἤθελον νὰ χάσουν τὴν μαγικὴν ὀπτασίαν.

Ἡ ἐξαδελφὴ μου ἦτο στενὴ τῶν δύο ἀδελφῶν φίλη, ἀλλὰ ἂν καὶ ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν Ἑλένην, σπανιώτατα ὅμως ὠμίλει περὶ αὐτῆς.

Μετὰ ἓνα μῆνα εἰς τὸν περίπατον μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅλοι τὴν Ἑλένην στηριζομένην

ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός της. Ὁραίαν ἐντὸς τῆς πενθίμου ἐσθῆτός της, ροδόχρουν, μὲ τὴν συμμετρικὴν εὐσαρκίαν της, νὰ χαιρετᾷ μειδιῶσα τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της.

Ἐμειναν ὅλοι ἐκπληκτοὶ καὶ ἐγὼ ὅστις τὴν εἶδον ὡρᾶν ὡς πτώμα, περισσότερον ἐκπληκτος τῶν ἄλλων.

Ἠρώτησα τὴν ἐξαδέλφην μου, ἡ ὅποια εἶπε μὲ θρησκευτικὸν σεβασμὸν:

— Τὴν ἔσωσεν ἡ φιλαρέσκεια. Πρέπει νὰ ἡξεύρης ὅτι εἶναι δύναμις ἐπιβλητικὴ ἡ φιλαρέσκεια. Δὲν ἤκουε τὰς παρακλήσεις τοῦ γέροντος πατρός της, οὔτε τὰς παρηγορητικὰς τῆς φιλίας λέξεις. . . . τίποτε. . . . δὲν ἔτρωγεν οὔτε ἐκοιμᾶτο. . . . οὔτε ἤθελε νὰ λάβῃ τὰ φάρμακα τοῦ ἱατροῦ· ἐπεζήτει τὸν θάνατον. Εἶχε στιγμὰς παραφροσύνης, συνωμίλει μετὰ τῆς νεκρᾶς μεγαλοφώνως καὶ ὅταν συνήρχετο, ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔσωζεν ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε τὸ κάτοπτρον, παρεμέρισε τὸν μαῦρον πέπλον, ὅστις τὸν ἐκάλυπτε κατὰ διαταγὴν της καὶ εἶδε τὴν φθορὰν τῆς καλλονῆς της.

Ἐμειδίασε παραδύως καὶ ἐζήτησε νὰ φάγῃ, ἐδέχθη τὰ ἱατρικὰ καὶ ἔκτοτε δὲν εἶπε λέξιν διὰ τὴν νεκράν.

— Ν' ἀποθάνω τὸ ἐννοῶ μοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ νὰ χάσω θεληματικῶς τὴν καλλονήν μου. . . . εἶναι ἱεροσυλία.

Τὴν βαθεῖαν θλίψιν της, μόνον ἡ φιλαρέσκεια ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐπουλώσῃ. Εἶναι λοιπὸν δύναμις ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη μου.

Τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν σὰς ἀποτείνω: εἶναι δύναμις ἡ ὄχι;

— Ναί, αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, πολλάκις καθίσταται καὶ δύναμις· εἶπε μίαν ἐκ τῶν κυριῶν.

— Δύναμις!!! βέβαια, καὶ δύναμις μάλιστα εὐεργετικὴ.

— Ἀγγελος παρήγορος!!

— Δαίμων καταστρεπτικός. . . . εἶπεν εἰς σύζυγος, τοῦ ὁποίου τὰ θυλάκια πολλάκις ἠλάφρυνε ἡ δύναμις αὐτῆ τῆς συζύγου του.

— Πταίομεν ἡμεῖς; τοιαύτας μᾶς θέλετε, ἀπήντησεν ἡ χαριεστάτη, ἀληθῶς, σύζυγός του· ἡ φιλαρέσκειά μας, ἐν ἀμυντικὸν ὄπλον, ἐναντίον τῆς ἀπιστίας σας.

— Καὶ μίαν δύναμις! αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τὸ λησμονῇτε, εἶπεν ὁ κομψευόμενος κύριος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ **ARDEL** (Συνέχ. σελ. 91 κ. έ.)

21 Μαΐου.

Καθὼς προέβλεπα ἡ λαίδυ Evans καὶ ἡ ἀνεψιά της παρευρίσκοντο εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος garden-party. Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸ σαλόνι τῆς Κας de Grouville εὐρέθην εἰς τὸ μέσον πολυαριθμοῦ συντροφιᾶς· ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμμοστρώτου ἀνδῆρου ἐπαίζετο τὸ ἀπαραίτητον παιγνίδι tennis.